

Хранитељска породица потпуковника Золтана Словака

Нови загрљај

У време када су људи углавном окренути себи и својим проблемима, остављајући при томе мало простора за добротинство, породица потпуковника Золтана Словака из Панчева прихватила се старања о шестомесечној девојчици Марији. Поред два сина, Стефана, студента Војне академије, и Владимира, ученика средње техничке школе, Золтан и супруга Верица, који су жарко желели још деце, са неописивом љубављу прихватили су улогу хранитеља бебице која им је украсила живот и донела много радости.

рад на Тамишу је оно место за које се каже да има душу. Али, последњих година Панчево се помиње најчешће у хроникама, ако не црним оно сивим, као опште место еколошке катастрофе, загађеног ваздуха, обољења дисајних органа, страдања дечијег здравља... Када се дође на рђав глас, не помажу ни културна традиција, новоотворене школе, процват заборављених заната, модерна саобраћајница до престонице...

Ово лето посебно ће се памтити. Њихова суграђанка Нађа Хигл постала је најбржа пливачица на свету у трци на 200 метара. Сјај златна медаље засијао је не само над младом шампионком већ и целим градом где су у позитивној ланчаној реакцији почели да се одвијају срећни догађаји. На таласима благодети добре енергије и породица потпуковника Золтана Словака доживела је многе радости.

Старији син Стефан конкурисао је, а потом се уписао на Војну академију и положио заклетву, а млађи Владимир успешно привео крају другу годину средње машинске школе. Ипак, главни догађај одиграо се 9. септембра, када је у њихов изнајмљени стан стигла тромесечна Марија, незбринута дете чија су хранитељи

званично постали Золтан и Верица Словак... Али, томе је претходила занимљива животна прича садашњег референта финансијске службе у Управи за оперативне послове (Ј-3) Генералштаба Војске Србије.

Генерација седамдесетих

Родног Ирига се и не сећа. Све Золтанове успомене везане су за Панчево, град безбрижног детињства, младости. Добро је учинио отац Стјепан када је породицу одвео баш тамо. Као мајстор столарског заната лепо је зарађивао у фабрици намештаја „ГАЈ“, па је супруга Марија могла да се посвети њему и сестри Јулијани.

Био је одликаш у основној школи „Бранко Радичевић“, добро играо фудбал, убирало успехе на атлетској стази. Волео је музику, филм, имао добре другове... Генерација седамдесетих...

Умало није постао свештеник, али судбина је хтела другачије. Током једног дежурства у школи, пажњу му је привукао плакат који је позивао младиће за упис у Војну гимназију. Пред његовом чврстом одлуком кратко је трајао договор са родитељима. Савим се лепо снашао у једанаестој класи елитне школе, а више од одличних оцена памтиће начелника класе, тадашњег капетана Александра Ардељана и разредног старешину, професора физике Владимира Бранковића чији је надимак – Кулон. Био је први официр савременог схватања професије, човек који није држао до форме већ је разумео суштину, страстан риболовац, писац, потоњи уредник у војним часописима. Кулон је био строг за катедром, инсистирао је на раду и знању, али ученици су у њему имали родитељску бригу, сјајног педагога, подршку сваке врсте... Умео је у шали да каже: ако код мене имате тројку или четворку, на Академији ћете добијати деветке и десетке. Тако је и било...

Другачији живот

Са великим предзнањем и одличним оценама, Золтан се нашао у 41. класи Војне академије. Желео је смер везе или АБХО, а постао је финансиста. Чак је на стажирању у Сарајеву радио посао интенданта. Старо је правило да се у животу пре догоди оно што је суђено, а не планирано.

Са два кофера у руци потпоручник Золтан Словак обрео се у Куманову, првом месту службовања. Како у шали каже, гарнизон већи од града. Ту ће убрзо срести поручника Шандора Њергеша, годину старијег колегу из гимназије и Војне академије. Шандор је већ био срећно

ожењен. Једном је Золтан прихватио позив да изађе с њим и супругом која је повела сестру Верицу... Десила се љубав...

Пријала му њена једноставност, шарм, топлина, учтивост... Сродне душе нашле су другу половину... Одмах су препознали заједничку животну жељу, брачну хармонију и много деце. Беше то у августу 1988. године, а венчање 24. септембра.

Наредне године рођен је Стефан. Велика радост за целу породицу.

Још на почетку, у кругу касарне препознао га је потпуковник Воја Христовски. Онако у пролазу, младом потпоручнику рекао је како га неодољиво „подсећа на неког“. Убрзо се испоставило да је Золтанов отац служио војни рок управо у Куманову, а Воја му је био командир.

Крај идиличног живота у летаргичној, али мирној вароши дошао је с прекомандом за Урошевац 1991. године. Ближио се распад Југославије, а Косово тада, ма како споља изгледало мирно, кључало је изнутра. Две године потом, у Приштини се родио други син Владимир. Породична срећа надрастала је свакодневицу. Уживали су у сваком заједничком тренутку...

Породична драма

Рат је најчешће заменица за трагедију, а драма је неминовност сваке породице која се нађе у његовом вртлогу. Верица је са децом кренула код својих, Золтан је остао на дужности. Тешко су се растали јер се до тада никада нису раздвајали.

Само сат након што је напустио канцеларију, крстарећа ракета потпуно је уништила то крило зграде. Било је погинулих и рањених које су извучили из рушевина иако није прошла опасност од нових ваздушних удара...

Четири месеца се неће ни видети ни чути, а злослутне вести и полуистине стизале су са Косова...

Крај рата и прекомада у Сремску Митровицу. Први телефонски позив. Речи угушене плимом емоција...

Било је тешко, али се породица Словак нашао на окупу. Мењали су станове и становадце, сналази се како су знали, али ништа није могло да помути радост.

Золтан је добио нову дужност у команди Београдског корпуса, а породица се најзад свила у граду његовог детињства. Завладао је мир. Синови су учили, Золтан путовао на посао, обновљена су многа другарства и стекла се нова пријатељства. Близина родитељске куће давала је посебну сигурност.

Давна жеља Словакових да имају још деце прекидана судбином и околностима, најзад је нашао упориште у зрелим одлукама. У време када су људи окренути свеколиким проблемима и неспремни за благочинства, Верица и Золтан на крилима неописиве љубави према деци подносе молбу панчевачком Центру за социјални рад како би

постали хранитељска породица. Много педијолозије, тестова и тестирања. Верица похађа својеврсну обуку, дванаест радионица како би добили неопходни сертификат хранитеља.

Словакови нису постављали никакве услове што се тиче пола детета, националности, порекла...

Лето. Стефан се уписује на Војну академију. Талентовани кларинетиста са завршеном средњом музичком школом, члан рок групе „Елбаз“, вихорни спринер на сто и двеста метара, вижљаста гимнастичар и омиљени момак из краја, одлучује се за официјерски позив.

Верица и Золтан у очекивању добрих вести време проводе у шетњама, дружењу и на терену за багмингтон, који је напросто освојио све генерације.

Деветог септембра зазвонио је телефон. Позив из Центра да дођу по дете! Црнокоса тромесечна девојчица, здрава, живахна беба зове се Марија. Окружена је неизмерном љубављу, пажњом, нежноћу... Препознаје гласове и уме да се радује. Унела је много живости, лепоте, топлине... Каква би била њена судбина да је нису узели Словакови? Постала би још једно сироче на списку Центра за нежбринуту децу у Звечанској улици. Овако, њен живот кренуће другим током. Нови Закон пружа могућност хранитељима да усвоје дете, па се Верица и Золтан надају да ће њихова жеља бити услышена. Словакови су чланови Удружења хранитеља „Дуга“, које ће им свакако помоћи да остваре своје снове.

За новост у њиховој породици сазнали су сви пријатељи, родбина, комшије... Вест су листом примили са великим симпатијама јер знају колико Словакови воле децу. И одмах су стигле понуде за колики, гардеробу, препарате... Мала Марија има све што јој је потребно, а највише љубави и пажње. Верица је стално уз њу, а Золтан жури с посла како би што пре загрлио мезимицу. Ради на одговорном послу који захтева пуну концентрацију и прецизност.

Синови су такође одушевљено прихватили одлуку родитеља. Владимир је одмах по доласку видео Марију док се Стефан радовао касније, али двоструко. На заклетви када су се студенти Војне академије нашли у свечаном строју. Тачније после церемонијала, уз честитке родитеља и класића, узео је бебу у наручје. Наравно, она се неће никада сетити тог дана, али Стефан ће га памтити заувек.

Словакови су се свесно одрекли много тога. И даље су подстанари као на хиљаде професионалних припадника Војске Србије. Супруга Верица није запослена, Стефан је на Војној академији, али ту је млађи син Владимир. Без обзира на све, они кажу: „Много смо срећни“.

Да, све срећне породице личе једна на другу... ■

Бранко КОПУНОВИЋ